

După cum bine se știe, în marxism se operează distincția dintre *existența socială* și *conștiința socială*, rolul preponderent fiind atribuit existenței sociale, căci – afirmă marxistii – conștiința socială este determinată de existența socială. Iar această găselniță nu reprezintă altceva decât extrapolarea și formularea nițel mai selectă a faimoasei și, totuși, extrem de primitivei maxime atribuită lui Marx, cum că „conștiința trece prin stomac”.

În agresivitatea anticreștinismului cultivat de Marx și discipolii săi, mulți dintre aceștia încă în plină activitate, nici nu se putea un contraargument mai banal, cu toate pretențiile sale de materialism irefutabil, la răspunsul dat Ispititorului de către Mântuitor: „Scrie este: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4/4).

Dar să revenim la binomul existență socială-conștiință socială. Mai întâi că a acorda existenței un rol determinativ în raport cu conștiința, indiscutabil că un raport forțat și ultrasimplificat, se cheamă un bluff conceput de teribilismul anticreștin al lui Marx. Căci la densitatea culturii sale, el știa prea bine că *Evanghelia după Ioan* se deschide cu întruparea divină a Cuvântului: „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu”.

Prin urmare, Logosul și rațiunea reprezintă adevărata hrană pentru esența omului ca spirit, iar nu hrana materială, corporală pe care el o poate reduce simțitor prin voință și exerciții de asceză, ba chiar poate renunța în totalitate la ea prin fenomenul paranormal de *inedia*.

N.B. Se zice că în toată lumea ar exista peste 3000 de *autotrofi*, persoane care nu consumă nici măcar lichide, necum hrană solidă. Ei se hrănesc cu energie solară, pe care o transformă și o înmagazinează în organism printr-un proces de fotosinteză asemănător cu cel al plantelor, proces cu totul și cu totul inexplicabil pentru știința actuală...

Continuând ideea întreruptă de această incitantă notă, merită se ne întrebăm cum

altminteri se explică, de pildă, uluitoarea rezistență a primilor creștini la asaltul nimicitoarelor prigoane dezlănțuite împotriva lor de împărații romani, respectiv miraculoasa supraviețuire a celor îngropați zile și nopți sub dărâmturile provocate de cutremure, ori a celor îngropați cu anii în hrube și temnițe? De pildă, se știe din mărturiile celor care au ieșit vii din sinistrele temnițe comuniste (cutremurătoarele relatări ale lui Ion Ioanid din *Închisoarea noastră cea de toate zilele*), că mult mai bine rezistau condamnații slabi din punct de vedere fizic, dar înzestrați cu un psihic puternic, pe când zdrahonii se prăbușeau foarte repede.

Pe de altă parte, dacă sintagma *existență socială* poate fi admisă ca reprezentând totalitatea condițiilor materiale în care viețuiește, creează și se dezvoltă o comunitate, prin extensie o națiune (dar în nici un caz drept suma existențelor individuale, chiar atunci când acestea ascultă de imperativele comunismului!), sintagma *conștiință socială*, asemenea *suprastructurii*, devine ininteligibilă.

Căci ce putem să înțelegem prin conștiință socială noi, cei care am intrat în secolul 21: conștiință familială, de clan, de clasă, de profesie, sau pur și simplu conștiința unei întregi societăți (națiuni), când este știut că nici măcar într-o familie nu se poate vorbi de un numitor comun al conștiințelor consangvine, întrucât fiecare membru al familiei are personalitatea, orgoliile și visele sale?

Să fie atunci conștiința de clan ori cea de clasă? Dar profesorul sau strungarul din Germania (în și mai mare măsură cel din Japonia), are o altă conștiință a muncii și a rolului său social în comparație cu omologul său din România. Ba chiar între românii cu aceeași profesie există diferențe uriașe: unii își fac datoria, alții nu; unii sunt cinstiți, alții nu; unii sunt altruști, cei mai mulți sunt egoiști etc.

Deci, dacă la nivelele inferioare sintagma *conștiință socială* este atât de difuză și imprecisă, ce rămâne din ea la nivel național? Cel mult niște urme din ceea ce se cheamă umanism, patriotism și atașament la o anumită credință, limbă sau cultură.

Dar dacă prin integrarea într-o altă societate (să zicem cea nord-americană), cineva dobândește deprinderi și norme de comportament mult diferite de cele anterioare, lucru care

Pentru români, a exista înseamnă a supraviețui cu orice chip!

Scris de George Petrovai

Măști, 11 Decembrie 2012 16:38 - Ultima actualizare Măști, 11 Decembrie 2012 19:03

indiscutabil că-l ajută să se integreze în noul mediu social și să se realizeze ca om, înseamnă că procedând astfel, acesta și-a trădat conștiința socială plămădită de mediul primordial, sau că literalmente este un individ fără conștiință?!...

Tot așa, de ce conștiință socială se mai poate vorbi în întreaga hidoșenie politico-economică numită Uniunea Europeană, dar mai ales în țările din vestul ei, adică acolo unde granițele statelor au ajuns simple marcaje geografice? Poate de conștiința afacerilor rentabile, a purcoiului de bani încasați (cinstit au ba) și a relaxării în timpul liber!

Nu în ultimul rând, de ce conștiință socială mai poate fi vorba la românii prinși în cătușele unei existențe nemiloase, acum când cei mai mulți dintre ei, după modelul oferit de întreaga suită a politicienilor și guvernanților postdecembriști, sunt gata ca pentru un pumn de arginți să abjure ceea ce până mai ieri susțineau că este sfânt pentru țară, istorie și condiția lor de locuitori ai acestor meleaguri?!

Căci în chiar mai mare măsură ca la alții, la românii zilelor noastre acționează anticreștinescul, dar atotputernicul dicton *Trăiește-și clipa*. Atâta doar că pentru majoritatea românilor, a exista în aceste tragice condiții devenite parte componentă a ființei lor naționale, se cheamă a supraviețui cu orice chip...

Sighetul Marmăției,

George Petrovai

9 dec. 2012